

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind III Syv teaterår 1849-56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr03-shoot-idm139891011151792/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

streng karantæne. Alle ankomne skibe måtte ligge på Rheden nogle uger, før mandskabet fik lov til at komme iland. Til de af andre sygdomme angrebne sømænd blev indrettet et hospital i Søkværsthusets øverste etage. Søkværsthuset tilhørte sætaten, men havde ikke i mange år været benyttet til hospital.

Så snart vi på landet hørte, at de stakkels syge sømænd, hvoraf der alt var indkvarteret ikke så få på Søkværsthuset, hele dagen sad triste med næsen på ruden, indespærret som vingeskudte fugle, stirrende med et suk ned i vor have, gav Heiberg straks lov til, at haven måtte afbenyttes af de syge, et tilbud, der af disse blev modtaget med jubel. Og var der en stor glæde at høre, hvorledes de, der var raske nok hertil, daglig legede, spøjte og sang i vor lille have.

Da koleraen endelig ophørte, og karantænen var hævet, flyttede vi atter ind til staden.

Som jeg en månedstid efter, en skøn, solbeskinnet formiddag sidst i september, sad på vor havetrappe, faldt et stærkt sollys på træværket af trappen, og til min forundring opdagede jeg, at et digt var sirligt skrevet herpå med blyant, og jeg læste følgende:

Da nylig jeg flakked' på søen,
Omtumlet ved bølgenes bryst,
Hvor længtes jeg efter øen,
Hvor bøgen den vifter fra kyst,
Og Sjølund, der knejste fra voven
Så yndig, et paradis lig; –
Jeg skimtede huset ved skoven,
Som skjuler, min elskede, dig.

Men hjemmet det kære var øde,
Og glæden var draget af by,
I staden der rasede døden
Og bød de forsagte at fly.
Da ramte et uheld forbandet,
I hov'det jeg fik havari,
Jeg ønsked' mig atter på vandet,
For kværsthus og kolera fri.

Men nu, jeg dvæler blandt blomster,
Da hæver sig atter mit mod,
Efter regnen jo solskin kommer,
Jeg føler, Gud Herren er god!
De yndige blomster mig minder
Om moder og barndommen kær,
Og end blomstre Julias kinder,
Og hvad vil jeg dåre vel mer.

Og han som med sangen fortryller,
Med skrifterne, vittig og lærd,
Og hende, som Danmark hyder,
De herlige dvæled' tit her.
Og derfor elsker jeg haven,
En oase i pestfumre stad,
Dens minde mig følger til graven,
I Danmark og borte derfra.

Matros
S. W. R.
1853.

V

1853-54

[At al den jubel og glæde hos publikum over min tilbagevenden til livet og kunsten, og som, hver gang jeg under resten af sæsonen optrådte, gentog sig, ikke behagede de sammensvorne, kan man vel tænke. Der sørgedes derfor af alle kræfter [for] atter at vække al den uvilje, som var muligt, for at ikke den stemning, der bevægede publikum for mig, skulle komme Heiberg til gode.

Hvorfra bladet »Fædrelandet« egentlig fik alle sine rapporter om teaterforholdene, ved jeg ikke. Måske fra Phister, måske fra Nielsen, måske fra Høedt, måske fra dem alle tre eller deres agenter. Nok er det, at hvis man vil spørge, hvem var den egentlige årsag til alle teaterspektaklerne, da er det vanskeligt at besvare,